

L'Esquellot

PUBLICACIÓ HUMORÍSTICA

Surt el primer i tercer diumenge de cada mes

Redacció i Administració : Rec d'En Puig

Preu : 20 cèntims

Granollers, 22 d'Octubre de 1933

Trimestre, 1 pta.

Amb aquella Santa Fe, tan granollerina el Granollers cerca bolets en el Montseny

Quan aquestes ratlles vegin la llum de l'Estabanell, hauran tornat ja del Montseny els equippers del Granollers.

Enviar-los al Montseny ha estat una bona pensada de la Junta, que ha demostrat, amb això, que són coneixedors de la psicologia dels nostres jugadors. Es evident que tot home que es dedica al futbol coneix els bolets de prop o de lluny. Per això trobem molt bé l'entrenament que la Junta ha obligat a fer als defensors granollerins i que sàpiguen buscar bolets en lloc de trobar-se'ls pel damunt, sense saber el com i el què de la cosa.

Avui el Granollers enfrontarà al Sabadell un equip que no hi ha dubte que li donarà un disgust, saturat com vé d'aire de muntanya.

Nosaltres podem dir això, perquè el redactor número 4 va conuiu amb els jugadors i ens ha explicat pe a pa el rigorós entrenament a què estaven sotmesos.

El matí, abans de sortir el sol, tots els equippers que deixaven de dormir es despertaven. En Sastre, que feia les veges d'entrenador, es llevava abans que tots i generalment no es rentava la cara perquè vol conservar aquell to moreno que tant li escau. Poques hores després es llevaven tots els altres i començaven els entrenaments. Aquests consistien en un suculent esmorzar que desapareixia com per art d'encantament. A continuació sortien al camp i En Sastre, que en això de preparar equippers per a partits de compromís hi té la mà trencada i el peu que encara li fa força mal, els feia agafar de les mans, formant rotllana i ell es posava al mig i els hi llegia la vida de Genoveva de Bravante.

Generalment sempre hi havia escàndol per part de l'Ortuño, que deia que allò era una llauna i que més va-

lia llegir el Papitu. En Mateu i en Lladó li donaven la raó i començava la segona volta d'entrenament explicant cada un dels jugadors els contes més verds que coneixien. Per cert que En Sant Feliu "en" va contar un d'un senyor casat que es troba la dona que li fa el salt amb un sergent de la Remunta, que té molta gràcia; sobretot quan el senyor es dona compte que a sota del llit hi ha un cavall i diu...

Però, no, no; no l'esplico perquè L'ESQUELLOT no és el Papitu.

Quan es cansaven de contar xistus, anaven a dinar i reparar les forces després de l'excés muscular del matí.

Després d'haver dinat, es dedicaven mitja horeta a cercar bolets, que els trobaven en una masia pròpera a dos ralets la lliura. Ja amb els bolets a l'estòmac, feien un partit de futbol.

Per cert que això era força difícil, perquè fins a simple vista es pot veure que el Montseny acaba en punxa i fa molt pendent; de manera que al primer xut que donaven, la pilota fugia corrents cap a Sant Celoni, qui cada tarda la feia pujar per un recader.

Sortosament, la solució no es féu esperar i fou la de lligar una goma a la pilota; i així, per més que s'allunyés, sempre tornava al punt d'origen. Al cap de mitja hora de jugar,

tornaven a contar xistus verds fins a la nit... I així cada dia.

Com podeu veure, l'entrenament era una cosa sèria i efectiva i totalment basada amb els més moderns sistemes atlètics.

Per això confiem que avui el Granollers S. C. donarà el cop.

EL SOCI DEL BARÇA

Per tots els Sants del nostre equip, feu, Déu meu, que guanyi el Granollers. Amen.

PA I VI

anissats licors vins

VENDES
AL
DETALL

PRIM. 9:11
GRANOLLERS

MARIO
ALTIMIRAS

Estudi L'Esquellot

REFIG. JOIERIA

OPTICA

STUDI L'ESQUELLOT

RODORÉDA

SASTRERIA

Granollers

R. REPUBLICA núm. 5

STUDI L'ESQUELLOT

FARRAS

24 del PIRUJOL

Fins fa poc, a casa nostra solament es jugava als prohibits a altes hores de la nit i en llocs clandestins, burlant així la vigilància de la policia.

Ara, a qualsevol hora, a la Unió, a can Manel, o a L'Alhambra hi trobareu arrencada una partideta del joc anomenat el «cacho», i fins algun maliciós ens afirma que en aquestes *partides* hi pren part alguns dels que no poden fer la vista grossa.

Mecacho, Mecacho!... Això aviat semblarà una República!...

De tothom és sabut que en una de les parets de contenció de terres que s'estan construint a la nova estació, aparegué un gros rètol que deia: «*Viva el comunismo libertario.*» Al cap de pocs dies fou borrat, en part, l'esmentat rètol, però l'endemà mateix de feta aquesta operació d'elemental neteja, apareixia a tot el llarg de la paret, un altre rètol augmentat i corregit i que si no ens falla la memòria diu el següent: *Amnistia. C. N. T. Viva la F. A. I. Viva el comunismo libertario. Frente al Fascismo i la Dictadura, sólo una solució: La Revolución Social. Viva la Anarquía. F. A. I. AMNISTIA. C. N. T.*

Com que el rètol es fa molt llegible des del tren, segurament que els que vinguin a Granollers es creuran que aquí, des de l'Alcalde fins el senyor Rector, tots som anarquistes i militants de la F. A. I.

Si En Cambó se n'entera, prou farà cèlebre també l'anarquista de Granollers.

Dijous passat a la nit, cap allà les onze, els veïns dels carrers de Josep Umbert, Pi Margall i Barcelona, i mentre a la Unió estaven representant «La isla de la Mandanga», foren despertats, (ei, els que ja clapaven!) amb un xivarri de *mil dimonis*, que semblava que altra vegada haguessin entrat els carlins a nostra ciutat.

Però, no; es tractava d'uns autèntics i sorollosos *esque-llots* que una colla de xicotassos (per no dir ganàpies) de La Roca, obsequiaven el seu conveí Isidre Llobet (de can Culet) de 72 anys d'edat, que ha contret terceres noces amb la conveïna nostra Na Montserrat Degà, germana de l'*exproduceur* de pel·lícules.

Pel que ens contaren, la parella de nuvis vingué a peu des de La Roca, amb l'esmentat acompanyament.

Felicitem els nuvis i als que d'una manera tan original fan propaganda del nostre periòdic.

Ja quasi ha passat a l'història el robatori de que fou víctima el senyor Lamarca. Però el que encara no s'ha dit ni repetit és que en aquells precisos moments tots els serenos de la nostra ciutat estaven concentrats dessota el pont per a foragitar-ne uns gitanos que ja de tot el dia hi estaven estacionats.

Vet aquí que escollir les hores de la nit per a fer aquestes feines va ésser aprofitat pels lladres, que, una vegada fet el robatori, s'atreverien a fer-ne d'altres... de feines, i en el propi despatx del senyor Lamarca.

Des d'avui comença a col·laborar amb nosaltres el reporter gràfic senyor Montanyà. Per tant, seran fotos Montanyà i si són fotos Montanyà son lo mejor del programa.

Sabem que el Sabadell, amb manifesta mala fe, va enviar a Santa Fe una dotzena de vampireses de primer ordre amb l'ordre de deixar-se «coaccionar» pels nostres jugadors. Sortosament fracassaren en el seu comès i tornaren cap a Sabadell amb la decepció de que els seus encants naturals no foren el suficient per a doblegar la rigidesa dels entrenaments.

El Club de Natació de Granollers, com ja auguràvem en un anterior número, se n'ha anat a l'aigua.

Com també dèiem llavors, esperem que quan torni la calor s'organitzarà altra vegada per a tornar a desaparèixer així que apareixin els primers freds.

Rentar-se els peus un cop cada setmana ja està bé. No els hi sembla?

El Club Law Tennis Joventut també les passa molt magres. Hom diu que gairebé ningú cotitza i que, degut a això, el pròxim campionat el jugaran amb «paelles» en lloc de raquetes.

La Comissió de teatre de La Unió Liberal, està rebent un sens fi de felicitacions pel seu encert en fer venir el grandios espectacle «La Isla de la Mandanga». L'entusiasme del públic fou tan intens, que ni permeté acabar l'obra. La policia i els «serenos» estaven a la expectativa. S'espera d'un moment a l'altre la dimissió (?) de la dita Comissió de teatre.

Per a estar a to amb el temps, el senyor Montanyà ha començat a desfullar-se i diu en la fulla que nosaltres hem arrelplegat, i creiem que en totes les altres també, que l'Ajuntament és un Ajuntament amb faldilles.

Bé; molt bé, senyor Montanyà. Però tingui en compte que vostè és un dels «sostens».

El darrer cens de la ciutat de Granollers és de 11,998 habitants. Per tant, en falten dos per a arribar als 12,000. Veus aquí les conseqüències d'haver-se anat en La Torre i En Jonch petit.

El conseller senyor Taverner està enfadat amb els seus companys de Consistori perquè no el deixen enraonar quan formula una petició. L'altre dia el nostre home es queixava públicament i deia: «Sembla estrany; de mi no en fan cas; però ja sé perquè: perquè són uns burgesots, i com que jo porto americana blava...»

Aquell dia precisament, per comble de desgràcies, la portava de llana; no de «mescla» no, de llana.

Per a substituir La Catalònia, es rumoreja que a La Alhambra hi ha qui fa molta propaganda per a llogar la orquestrina Blak Melody Boys, que el dijous, durant la representació de «La Isla de la Mandanga», es féu aplaudir sorollosament.

Fins hi ha qui creu que guanyarien amb el canvi.

No sé... No sé...

Què es necessita per a ésser artista de debò

Tots vostès saben que d'artistes n'hi ha de moltes maneres. Hi ha l'artista de cinema, com la Garbo o En Novarro; el de teatre, que fa drames o bé canta la *Mari-na*. També ho són, avui dia, els toreros i futbolistes, els escultors, músics i pintors.

De tots aquests, però, els que ho són més autènticament de debò, d'artistes, són els pintors. Per a ells són les nostres preferències, i per això avui anem a donar-los-hi, als nostres lectors, una recepta del que fa falta per a ésser tot un «artista» en l'art de la pintura.

Primer, caldrà fer l'aprenentatge de l'ofici a can Villà, a can Morató, o en qualsevolga d'aquestes acadèmies de dibuix i pintura, o posseir l'ofici de paleta, barber, espar-denyer, o altre, que pels efectes és el mateix.

L'edat per a començar aquests estudis, millor que sigui dels 30 als 40 anys.

Com que el que dona categoria a un artista és la seva *tenue*, caldrà que es deixi el cabells molt llargs, porti xalina, americana de vellut i fumi en pipa.

A més d'aquests detalls d'indumentària, caldrà també que es doni molta importància i tenir un *perdigó* a l'ala, d'aquesta manera la gent creurà que les seves idees són pròpies d'un home superior i fora de l'alcanc de tothom.

Els seus quadros, o els seus dibuixos, els exposarà a l'aparador de cal Gras o de can Carbó, o bé procurarà publicar-los a *La Gralla* o a l'*Estampa*. Després d'això, caldrà que el seu nom surti a la premsa amb molta freqüència, encara que sigui en tons no massa elogiabls, perquè la qüestió és que es parli d'ell.

Si després de tot l'esmentat resulta que l'individu en qüestió no sap de dibuix ni de pintura, no haurà pas perdut el temps, perquè això no és pas una cosa essencial per a fer d'artista. Ja es cuidarà ell de fer passar gat per llebre.

Per als efectes de propaganda també li anirà molt bé que digui a tothom que els seus quadros són millors que els dels altres.

Perquè, vaja, això d'ésser un *bon noi*, modest com una violeta i no vestir amb pose d'intel·lectual, no pot ésser per a un artista de debò.

PA-LETA

En el pròxim ESQUELLOT
volem fer-hi un va-i-tot.

Serà en vers de cap a peus
tant si ho creus com si no ho creus.

Mi caballo murió... i la Cooperativa Elèctrica també

Cançó que l'any vinent en aquest temps *segurament* haurà de cantar el senyor Puñet en una vetllada que *segurament* haurà d'organitzar el Centre Gremial per a recollir cabals que permetin abonar al senyor Estabanell l'import de l'electricitat gastada en les reunions per a fundar una Cooperativa d'Electricitat que *segurament* no veuran els nostres fills.

*Mi caballo murió,
no me lo sé explicar.*

*Una Cooperativita
Muy bonita
Muy bonita
Yo la soñé instaladita
Al lado del Matadero;
Pero Montaña, primero.
Luego toda una pandilla;
Le hicieron la zancadilla,
Y la echaron a rodar.*

*Cuando me dí cuenta
Del gazapo aquél
Marchéme a la cuadra
A dormir con el
Caballo,
Que al verme llorar,
Tendido en la puerta
Murió de pesar.*

*Mi caballo murió,
No me lo sé explicar.
Si en tal caso era yo
Quien debía expirar.
Mi caballo murió,
No me lo sé explicar.*

POETA Y CIUDADANO

Avui comença a treballar a casa nostra, a més del senyor Montaña, aquest Poeta i Ciutadà de primera que vé a omplir el buit que deixava el que en vida fou el gran poeta Màrius, qui morí d'una indigestió poètico-literària el dilluns de la setmana entrant.

Segon Gran Concurs L'ESQUELLOT

Els butlletins ens arriben a les mans com bolets i no volem coaccionar la gent perquè voti. Vegin, per ara, el segon resultat d'escrutini;

La xicoteta que balla més bé

Maria Iglésias, 5 vots; Teresa Muntaner, 4; Dolors Vilà, 2; Maria Vila, 3; Cecília Soler, 3; Carme Viaplana, 3; Encarna Gallego, 2; Anita Vila, 2.

El jove que sap més de ballar

Josep Sabatés, 6 vots; Jaume Estrada, 6; Jaume Vernet, 5; A. Vilardebó, 3; Tomàs Valls, 2; Esteve Gorchs, 2.

El jove que dona més trepitjades

Josep Gual, 4 vots; Pere Dalmau, 4; Josep Vila, 3; Joan Reus, 3; Francesc Ventura (fill), 3; Joan Reus, 3; Sadurní Vila, 3; Pere Molins, 1.

... Que la Cooperativa Elèctrica ja té els Estatuts aprovats.

... Que ja té Junta Directiva.

... Que ja s'ha votat un crèdit de vuit centes mil de l'ala.

... Que ja han començat els mals de cap.

... Que s'apropen les eleccions.

... Que es parla d'una unió de l'Esquerra amb els carlins.

... Que és la única manera de sortir-ne.

... Que el Centre Radical es trasllada on era abans el Principal Cine.

... Que l'Esquerra es traspasa on és ara el Centre Radical.

... Que la Unió Socialista s'en va on era l'Esquerra.

... Que la Lliga Regionalista passa a ocupar el local de la Unió Socialista de Catalunya.

... Que el local de la Lliga no el vol ningú.

... Que a La Unió continuen fent obres... *socials*.

... Que més valdria que fessin obres bones, que és com qui diu bones obres.

... Que els lladres de Granollers i els seus contorns s'han constituït en Associació.

... Que els futbolistes de Sabadell avui vindran en «caravana».

... Que, ves per on el Vallès Occidental i l'Oriental s'ajuntaran en un sol camp.

... Que el futbol tantmateix té unes coses!...

... Que el Granollers quedarà a quart lloc de la classificació.

... Que avui al camp deixaran entrar-hi tota la mainada de franc.

... Que serà qüestió d'aprofitar-ho.

... Que hom ha pensat d'erigir un monument a les víctimes de l'encontre amb el Palafrugell.

... Que s'hi farà un foc permanent.

... Que, per a lograr-ho, el faran de pedra... foguera.

... Que els regidors estan molt espantats.

... Que s'els apropa l'hora de deixar els escons.

... Que esperem que el poble ens elegirà a nosaltres.

... Que llavors sí que anirem bé!

... Que s'hauran acabat els conflictes.

... Que també s'acabaran les pessetes.

... Que l'Hospital Clinic de Barcelona ja marxa bé.

... Que tot es deu a la subvenció del nostre Ajuntament.

... Que per Tots Sants han de menjar forces «panellets».

... Que les castanyes ja vindran després.

... Que a La Unió fan el Tenorio.

... Que els que hi vagin faran... el *primo*.

... Que només ens faltava això!...

... Que si un dia d'aquests plou, senyal que cau aigua.

II Concurs de "L'Esquellot"

I. La xicoteta que balla més

és

II. El jove que sap més de ballar

és

III. El jove que dona més trepitjades

és

MANEL.—Llegir el seu article i tirar-se de cap al Rec d'en Puig tots els redactors, ha estat tot ú. Procuri escriure en rus, que ho entendrem més bé.

MERCENETA.—Per segona vegada li refusem el seu article. Tractar els assumptes que ens parla del seu veí J. B., en sortiríem esguerrats per tota la vida. Es massa íntim.

MECI!.—Nosaltres no n'hi podem ensenyar. En el film «Topaze», que han fet al Majestic, pot aprendre-hi quelcom.

MEC-ANOGRAF

Perfumeria

* Tots els productes d'aquesta casa es venen en fraccions de litre *

Gasset

Granollers

Colònies

Quines

Essències

Locions

Brillantines

Consells a les mares

Estimades lectores meves: Avui dedicaré el present article a donar uns quants consells a les que han arribat, ja sigui per la seva pròpia voluntat o bé per un descuit, a exercir el noble ofici de mare.

Esser mare és molt més difícil del que creu la gent, ja que abans es necessita qui vulgui ésser pare, sense el qual és gairebé impossible d'arribar-hi.

També es necessita tenir o haver tingut algun fill, puix no s'ha donat mai el cas d'arribar a aquell estat social sense haver donat més o menys a llum, com la Cooperativa.

Els consells que donaré es refereixen als fills de tres dies a deu anys, perquè per als fills que ja en tenen cinquanta no són necessaris, ja que tampoc no en fan cas, puix que gairebé tots ells ja tenen barba i bigoti.

Manera de cuidar un nou nat

Pels nens que acaben de néixer, és molt convenient tenir-hi el màxim d'atencions. Per tant, no és convenient fer-los anar a comprar l'arròs a can Cunillera ni el vi a can Turlinc.

Una de les coses que més molesten, d'aquesta mena d'insectes, són els plors nocturns. Per a evitar-ho, hi ha diferents procediments; a saber:

Agafar el nen o nena, passejar-lo per l'habitació i cantar-li «Mi caballo murió». Si no calla, comprar dugues lliures de ciment «Asland» i taponar-li la boca, tot dient-li: «Ai, el fillet de la mama! Que bufó que serà amb aquest cimentet!...» Si, degut a la complexió dèbil de la criatura, mort ofegada, se l'enterra i en paus.

Recomano a les mares molt de compte quan al nen comencen a sortir-li les dents. Tota precaució és poca, ja que si durant la dentició li cau un bagul damunt del cap, pot donar-li un que sentir.

També s'han d'extremar les precaucions quan al nen li surten les ulleres. De la cura de la mare depen que en lloc de sortir-li ulleres de carey siguin d'or o altres metalls preciosos. Al tanto, doncs!...

Manera de cuidar un nen de cinc anys

Generalment es diu que un nen té cinc anys quan aquest nen ha complert cinc anys; per tant, es pot prescindir perfectament de donar-li mamà i se'l pot enviar ja a can Cunillera a cercar arròs i a can Turlinc a buscar el vi, que són les úniques i exclusives obligacions dels nens que tenen cinc anys i encara els en hi falten quinze per a anar al servei militar.

LA DAMA DEL 13

Vint poetes eixerits
us faran llepar els dits.

Tot en vers; fins el futbol!
i no serà cap bunyol.

6 - L'Esquellot

Fanatisme

Plat del dia: pilota. No puc menjar-ne; se m'indigesta i em fa mal l'estòmac. Recordo que una vegada un company va dir-me que jo «feia pilotes»; aquest company sabia que no m'agradaven i fins i tot tenia un punt de malícia en la veritat. Li perdono, perquè som molts els que en sabem fer...

Pilota esportiva. La paeixo bastant bé, tot i ésser de més envergadura que la primera. Es dir, m'agrada; però no per a arribar al grau de fanatisme.

Sé el cas d'un comerciant de vaques, que, acostumat a fer juguesques, si o no esportives, va jugar-se per un 5 a 3, un 4 a 6 o un 2 a 1, la dona i els fills; ell va quedar molt descansat; el guanyador, però, no gaire. Menys mal que era solter i va trobar ja la feina feta.

El fanatisme. Té uns principis molt moderats, però ningú sap quin és el seu fi. Jo tinc un amic cambrer que amb l'esport tenia la delicadesa de jugar-se amb tots els seus clients el ja clàssic «lot» esportiu de cafè i copa. Aquest amic jugava sempre contra el seu equip i fins i tot contra equipiers que no eren de la localitat. Bé, doncs; aquest meravellós amic meu, avui té en propietat un magnífic i luxós cafè i fins crec que serveix encara els mateixos cafès i copes que es jugava en els seus temps de cambrer humil.

Si jo tingués la sort d'aquest amic, no m'hi pensaria a ésser fanàtic cent per cent, i tinc segur de que sabria guanyar-m'hi la videta.

Ara, que no tothom ha passat l'aprenentatge del fanatisme futbolístic i encara que jo volgués, podria fallar-me.

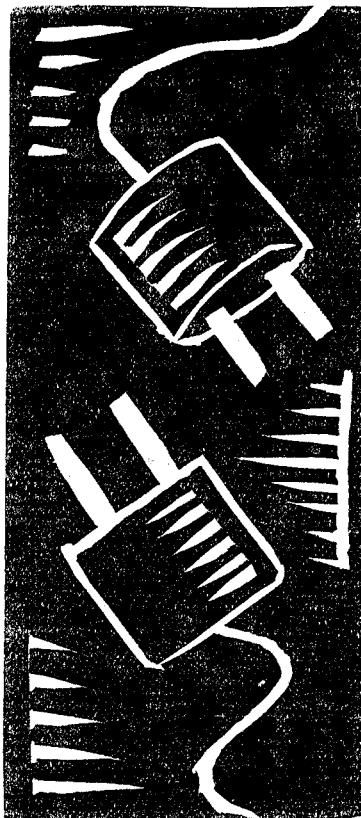
Quan vaig a un camp de futbol, m'agradaria cridar, com tots els fanàtics, i dir aquestes paraules tan boniques als jugadors: Burro! Lladrell! Brètol!!! No podeu negar que fan goig en un camp esportiu... Admiro el bell espectacle dels guàrdies civils en l'instant d'envair el camp de joc i amb els sabres desveninats, per a posar ordre; em fan l'efecte d'un vertader equip de «hockey's man» militar... M'agradaria també trencar el respecte, d'un cop de paraigua, al rellí que ens prengué el partit. Tindria un plaer immens en poguer-me barallar amb el meu veí i dir-li el nom del porc a tota la seva família, si és que em portava la contrària... M'agradaria plorar i estripar mocadors. I, per últim, m'agradaria — un cop finit el partit — anar a casa i no sopar; la única cosa que saben lloar les mullers dels fanàtics esportius.

Com jo, doncs, per a ésser fanàtic cent per cent tindria de fer assaigs de totes aquestes coses, i veig que sóc massa d'edat i dic renecs sense finalitat ni substància, em retiro pel foro i deixo les pilotes en un altre lloc.

PASSARELL (Pare)

Amb les eleccions veuràs
com L'ESQUELLOT fa «Topaç».

I amb aquests versos ja veus
que no el farem amb els peus.

Vista general de la provable futura Cooperativa Elèctrica (Es una foto Montanya)

Una Junta de debò, una Cooperativa no tant de debò i uns socis gens de debò

Els treballs més importants per a la instal·lació de la Cooperativa Popular de Fluid Elèctric de Granollers, estan ja enllestits.

A la sala de L'Alhambra i davant d'una nombrosa concurrència, el senyor Puñet i el senyor Boix aproven els estatuts. La tasca ha estat difícil, perquè els veïns de Les Franqueses volien esmenar la plana, no sabem si per fer la puñet... a l'assessor del Gremi, o perquè a ells no s'els hi cou res en aquest afer. De totes maneres, no ens expli-

quem que franquesins possessin traves a la Cooperativa si no serà per a ells; com tampoc podem comprendre que el senyor Puñet vulgui una Cooperativa per a ell tot sol.

Mentre l'Assessor i els franquesins discuteixen el com i el què, el senyor Boix s'apren un discurs.

L'auditori dorm i la comissió menja castanyes i llegeix el diari.

Es discuteix un article de primera necessitat i el senyor Genevat vol pintarlos la cigonya defensant

una esmena del senyor Abelló, que per causes alienes a la voluntat del senyor Macià es veu impossibilitat d'assistir a l'acte.

La comissió enten que ha d'ésser un vint-i-cinc per cent el número de socis necessaris per a demanar una reunió. Les Franqueses socialistes entenen que amb un quinze n'hi ha ben bé prou; el senyor Abelló creu que un deu encara és excessiu; el senyor Genevat també, i, per fi, el senyor Colomer es diu a ell mateix, després de fer números, que un cinc estaria raonable.

Es passa a votació i el senyor Alcalde s'en va. Voten a Les Franqueses socialistes, o sia el quinze per cent, 117 persones assentades; al senyor Abelló, representant del deu per cent, el voten 75 persones dretes i ben dretes, i voten en blanc, en negre, en groc canari i en vermell, trenta quatre persones en total, les quals, per a diferenciar-se dels altres, s'ajeu en terra i de panxa en l'aire.

El senyor Boix continua aprenent-se el discurs.

Es veu que els Estatuts no interessaven a ningú, puix sense altres discussions dignes d'esmentar s'aproven definitivament. El senyor Boix, que estava distret estudiant el discurs, per poc no és a temps a endinyar-lo, i força greu que ens hauria sabut a tots els concurrents.

Voldríem reproduir-lo integralment, però no disposem d'espai i a més el portava escrit en tinta vermella i això ens reportaria un altre tiratge i a Can Garrell cobren molt car.

Una vegada discutits i aprovats els estatuts, el senyor

Puñet vol llegir-nos la Junta que ja tenia preparada des d'abans de la Dictadura, però Les Franqueses socialistes s'hi oposen.

«Hem vingut a aprovar uns estatuts, però no a fer una junta» — diu el senyor Rossell de Les Plaques. (1)

El senyor Assessor fa com aquell que no el sent i continua volent encolomar la Junta. En aquestes, es desperta un ciutadà que intervé així:

«Amb tots els respectes voldria dir-los que no facin més el pallús. Com volen nomenar la Junta si encara no tenen socis? Això és tant com instal·lar els pals i els fils conductors de l'electricitat, abans d'edificar la central».

—Calli; calli, vostè, tros de porxada, molècula plebeia! — replica el senyor Cooperativa. Es que vol fer socis a una Cooperativa que no existeix? Estem en paus. I com que passaria com en el conte de l'ou i la gallina, prefereixo tirar l'aigua al meu molí i amagar-los-hi l'ou.

Així és com es nomenà la Junta del senyor Puñet, la qual està formada de la següent manera:

Interruptor, Senyor Murtra; Vice-Interruptor, senyor Botey; Comptador, senyor Lamarca; Aïllant, senyor Fusté; Vice-Aïllant, senyor X. X.; Palomilles, senyors Castanier... i gent del poble.

Amb visques al Granollers S. C. i al Centre Tradicionalista, finí la vetllada.

Pels passadissos de L'Alhambra els comentaris eren animats i molt dissemblants. Un senyor rabassut (llegeixi's rabassaire), en sortir ens deia: «Per ara l'únic que treu benefici de la Cooperativa, és el senyor Estabanell, puix amb les reunions que s'han arribat a fer, s'haurà gastat molta electricitat de casa seva. Per això no crec que la Cooperativa ni el senyor Puñet vinguin a fer la punyet al senyor Estabanell, tota vegada que si així fos, haurien il·luminat la sala amb ciris, atxes i espelmes.

S'assegurava també que no hi ha interès per a tenir socis, perquè això és el que desitgen totes les cooperatives i aquesta és molt original.

Es deia més: que potser no arribaria a fer-se, puix el senyor Montañà, que sempre porta la contrària, no hi era i segurament esperava veure-ho ben embolicat per a dir-hi la seva... la seva opinió de no-comissionat.

Més endavant ja farem més llum amb altres reportatges.

EL PASTORET DAFNIS

(1) Les Plaques. Poble de la província de Tarragona, que compta amb 160 habitants i 1 senyor Rossell.

AVUI, 30 FEBRER DE 1998, I AMB MOTIU DE LA INAUGURACIÓ DE LA PRIMERA PARET DE LA COOPERATIVA ELÈCTRICA, ES COL·LOCA LA PRESENT LÀPIDA PER A RECORDAR QUE EL FLUID QUE HAVIEM DE PAGAR A 50 CTS. EL QUILO, EL PAGUEM A 3 PTES. PER LA COMISSIÓ, ELS NETS DEL SR. BOIX

Parlant amb Sant... Feliu

La Unió Liberal. — Per a contentar el públic que freqüenta aquest local, l'empresa va obsequiar-nos amb una obra d'ambient social, que no ens recordem si era «Pan de Viena» o «Mal de piedra».

Bé; el títol és el de menys i a La Unió Liberal ja tenien el públic assegurat, tant si era famèlic de pa de Viena o diabètic amb *mal de piedra*, i les dues tendències feren cap a veure l'obra com tres i dos fan cinc.

Cada vegada que la Cazorla sortia a escena i feia aquell plor que se us fica a les entranyes, el públic arrencava en aplaudiments que eren correspostos per la dita senyora amb uns bonics panets autèntics de Viena, fets a can Serra i unes barretes de pa integral per als diabètics.

Nosaltres, que sempre fem la balança amb les coses que són o no socials, no podem fer el comentari que és del cas. Vegérem que el públic plorava molt i ja n'hi ha prou; només podem agafar un comentari: Noi, aquesta obra és un «Pan de... Barra» com una casa!...

Majestic.—No ens podem queixar. El programa presentat diumenge en aquest cinema era d'aquells que nosaltres en diem «pistonuts». La pel·lícula «Sherlock Holmes» és digna de figurar en la llista de les grans super-produccions. Ensenya d'assaltar els bancs que és una delícia. Si a la Banca Arnús tinguessin una tenda de comestibles al costat, ens hi veuríem amb cor; però havent-hi una barberia, no.

L'altra pel·lícula, «El dinero tiene alas», més «pistonuda» que la primera, i la revista, més «pistonuda» que les dugues juntes.

Dimarts, dimecres i dijous, represa d'un programa a base de «Topaze» i de «Remordimiento». Creiem del cas no fer-hi cap comentari, puix que els dos títols són ja garantia d'èxit.

Posem en coneixement dels nostres llegidors que ja tenim el «passe». Com es coneix, eh?...

Casino Cinema.—Per a xeringar la companyia de La Unió Liberal, el Cinema Casino va presentar la pel·lícula d'ambient revolucionari que es titula «El tigre del Mar Negro».

El paper de Tigre el feia el senyor Bancroft, però sota el doblatge del senyor Martori; el senyor Martori—ai, no; el senyor Bancroft!—en aquest film no ens va convèncer i si tots els revolucionaris d'aquí Granollers necessiten un vaixell per a fer la revolució, ja estan ben cuits. No obstant i això, vam empassar-nos tot el programa, que ja és dir molt.

Foment d'Obres i Construccions de Sardanes.—Ens vàrem empassar de comentar, en el número passat, la última veïllada de sardanes que s'ha fet en aquest local.

Crec que no cal, però, perquè tothom ja sap com es ballen i no interessa.

Yo a «La Gralla» fastidié;
yo a la «Terra» enrojecí;
al «Butlletí» desprecié
y en todas partes dejé
memoria amarga de mí.

Es la primera vegada que anem a fer una entrevista a un jugador de futbol que a la vegada té la categoria de Sant i és això segurament que fa que ens sentim corpresos i emocionats.

Li sol·licitem audiència i una vegada concedida pel gloriós Sant... Feliu, fem una genuflexió, com li escau a un sant de la nostra devoció, i comencem l'interrogatori.

—¿...?

—Vaig començar i aprendre de jugar a futbol al Cel, on fèiem uns partits molt emocionants. Allà hi ha molt bons jugadors; àdhuc un porter internacional, que us garanteixo que no li passa res Potser ja n'haureu sentit parlar; es diu Sant Pere, i estic fent gestions perquè firmi també pel Granollers.

—¿...?

—No, no; res d'això. Sant Feliu de Guíxols i Sant Feliu de Codines són d'una altra categoria superior a la meva; però en canvi ells no juguen a futbol i no poden cobrar les «primes». Sant Celoni, Sant Cugat i Sant... Elles, tenen la posició de serafins.

—¿...?

—Una vegada ja em van venir a parlar i vàrem entrar en negociacions; però això d'ésser patró dels jugadors de futbol em portava molts compromisos i no vaig acceptar l'ofertament.

—¿...?

Tant com fanàtics, no no en tinc; però devots i admiradors, bastants; potser tants com Sant Cristòfor Nano.

—¿...?

—El Granollers té d'ocupar el quart lloc de la classificació general, com li correspon a un equip de la seva devoció, i si fos precis em valdria de la influència que tinc amb Nostre Senyor perquè es servís disposar-ho.

—¿...?

—La meva adquisició va costar cinc mil ciris...

—¿...?

—...Sí, home!... Vull dir cinc mil ciris de *pela*, que pugem, entre tots, cinc mil pessetes. Si no, veuràs, fes el compte.

—¿...?

—No, noi; això no; de cap de les maneres. Estic molt content dels companys de l'equip i per res del món no voldria fer-los la... traveta De tant en tant n'hi ha algun que diu una paraulota d'aquelles que ofenen, però com que quasi sempre són renecs dels petits, jo ja els hi perdono.

—¿...?

—La meva il·lusió més gran... la meva il·lusió més gran... Ail no t'ho goso dir!... Es... és... que em fessin un altar al camp i que tots els socis hi vinguessin a fer penitència.

—¿...?

—Mira, això ja és ficar-se en la vida privada de les persones. Com em van fer Sant? Em sembla que tu ja vols saber massa.

—¿...?

—Per a jugar a futbol me la trec, la túnica i la corona, i el lliri el deixo a un reconet de la caseta, fins acabat el partit.

—¿...?

—Saps que ets més pocavergonya del que em creia! Venir a demanar-me un «passi» per al Cel!... Encara no en teniu prou amb el del Majestic?... — SAMARRETA

EL CAMPIONAT DE FUTBOL DE CATALUNYA

PES FORT : GRUP UNIC

Equip del País de l'Escàndol, 0

Equip del País dels Ous, 2

Girona, ciutat immortal de primera mà; joia de l'Empordà; amb la indústria *corcho-taponerística* més important del món i la magnífica riera *claveguero-rafstica*, orgull de propis i estranys; la que gaudeix d'un Estadi deportiu *sonoro*, contundent i escandalós, i mil cinc cents *hinchas* d'assalt *pour-sang*, ens va fer l'ofrena de dos puntets que ens feien més falta que a un coix les crosses, a un curt de vista les ulleres i a un que no ha jalat de quinze dies un plat de curadella amb all i oli.

La simpàtica ciutat seixanta nou vegades immortal ens va rebre com no hi ha precedents en la història.

Tot el que s'ha escrit alabandant les virtuts del nobilíssim públic gironí és una falsetat submarina, comparat amb el tractament arqueològic i *afambresado* que ens varen donar, als cinc cents acompanyants granollerins—cap més, cuixa menys,—que ens vàrem traslladar a la invicta i despampanant capital d'En Santaló, ministre i màrtir.

En Comorera, que llua un cap fet i pastat al del repartidor de L'ESQUELLOT, va fer mig arbitratge, l'altre mig va fer-lo un «Mariner» d'erba; i, tant l'un com l'altre, varen sortir del terreny de joc amb els seus quatre peus, (dos per cap). Això vol dir que no varen fer *gasto* els encarregats de l'*hule*.

Els nostres jugadors, *sin novedad en el frente*; tan sols uns quants copets baixos als turmells i llocs *adyacentes*. En Sastre, En Sala, En Lluquet i En Garí, varen ésser els *agraciats*.

Als cinc cents granollerins ni tan sols un insignificant roc els va acomiadar quan guillaren cap a l'estació.

Públic gironí: hem d'alabar la teva deportivitat en aquest món i a l'altre, si es que hi podem arribar. Ets més gran que Mahomà; i amb tot el cor et desitgem que la Promoció *te sea leve*.

Els gols del Granollers van endinyar-los Sastre i Carmona, tots dos de *sendos* centres de la criatura Lluquense. Els del Girona no els va marcar ningú.

Equip del País del Suro, 3

Equip del País dels Ous, 3

Dijous, 12, diada de la *Raza* i de la *Virgen del Pilar*.

Abans de que En Sant... iago xiulés el començament del partit, veiem En Marius Massó, representant a Granollers de la Sociedad de Autores Españoles, que va tot esperat d'un cantó a l'altre, cercant un directiu per a fer pinyes amb ell. El primer que els seus ulls *divisan* és el nostre estimat amic i correligionari don Manuel Fernández i ja hi som pel tròs!

Enterin se, d'aquest diàleg, que hem pres taquigràficament amb una estil·logràfica «dernier cri» que n'abillem.

Màrius: El que heu fet amb mí no té nom. Qui *car-gols* creieu que sóc jo?... Quan s'ha vist que tot un senyor president d'una entitat com La Unió Liberal no tingui entrada franca al camp de futbol? Què *dallonses* us heu cregut?

L'Obrero: En reunió de chanta tenim acordat que no entri ningú sense *pase*.

Màrius: I probablement l'acord l'heu pres dins la

Unió!.. Millor dit, dins de casa meua! Això s'ha acabat llamp de Déu! A la Unió no us hi reunireu mai més! I consti que no ho dic pel *pase*, perquè tinc quaranta duros per a comprar vuitanta entrades.

L'Obrero: «Home! No te lo prenguis así!... Tot això s'ha fet per els abusos que habíen. Ara todo està reglamentat, i salvo els noranta dos periodistas no entra ningú més. Tu demà pasa per secretaria y com delegat de la Sociedad de Autores pots entrar; perquè aquí també donem concerts, encara que «*ici cream*.» No copiem res; els autors som nosaltres.

I així va arreglar-se l'assumpte i el passí de l'amic Màrius... Fins que l'assumpte i el passí arribaren a la Junta.

Aquesta, per no desairar al senyor Màrius, que té tants duros, acordà que pagui l'entrada per molt president que sigui.

Els equips ja jugaven i En Carmona i En Galvany ja sucaven un gol cada ú. Guix llença un penal a les mans del conserge dels del país del suro. Fan una revifalla; ens fan papilla de la criatura Galvanística, com abans n'havien fet d'En Carmona; ens endinyen dos gols que són els de l'empat i el primer temps s'en va a can Distracs.

En el segon surten En Galvany i En Carmona i ens donen una exhibició de saltets d'invàlid que són el *des-piporren* de l'element femení

Suquen els del Suro i suquem nosaltres i el partit finalitza amb una ovació d'aillò més gran al senyor del *pito* i a l'equip sardanístic.

L'equip més sardinístic del món perd per tres gols a un, davant un Granollers pràctic, metòdic i periorador.

Nosaltres mai no juguem ni un llumí a favor ni en contra d'un equip perquè ho hem experimentat que tant les dones com els jugadors de pilota són molt capaços de fer-te la guitza i quedar malament davant de propis i estranys; però en aquest partit dúiem una fé *opnipotente*... de que el perdriem i vàrem tenir l'atreviment de jugar tres, tres! tres xibeques! de daurada cervesa, que els de la Sardina passarien pel *tubo* els dels ous. ¡Tres xibeques!... I el pitjor de tot és que, com que les hem hagut de pagar en tres establiments diferents, els preus del mateix preciós líquid ha canviat de categoria.

«*Santo Tomás... una vez y no más!*» (Paraules pronunciades per don Lacandru quan va deixar el poder.)

Encara que hem perdut els diners, hem guanyat glòria; i en aquest món qui no s'aconsola és perquè no vol.

Dos minuts de començat l'encontre, En Lluch va endinyar dos cacaus que varen ésser dos gols i una mica més tard En Vila arrodonia el triomf amb un tercer *tanto*. El del Badalona va fer-lo En Xiol!... Però no Sant Xiol; En Xiol de Badalona.

CLASSIFICACIÓ

Equip de la capital de Can Cortis	. . .	18
» » » dels Panyos.	. . .	19
» » » Rabiosa	15
» » » dels Ous	10
» » » del Poble Vell	9
» » » de l'Escàndol	8
» » » de la Sardina	5
» » » del Suro	4

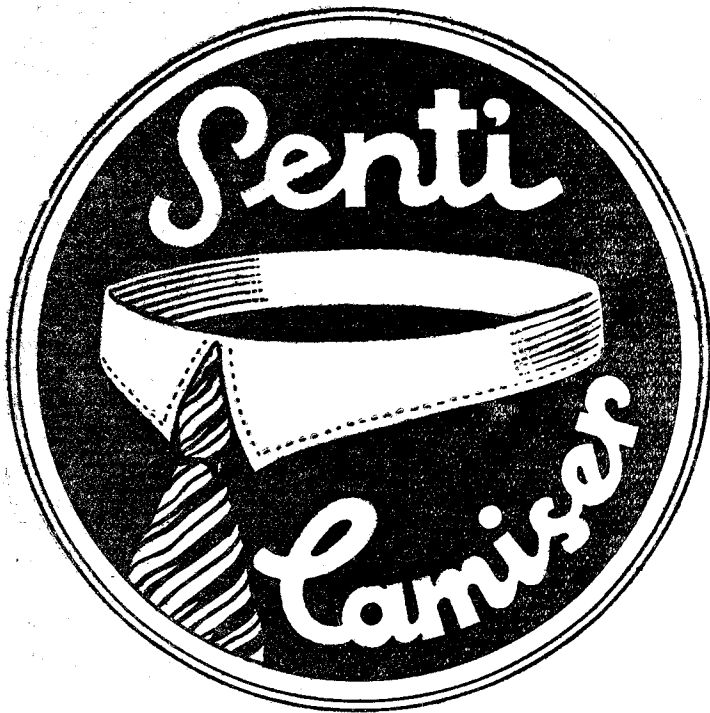
L'AIGUADER

Imp. Garrell : Clavé, 25 : Telèfon 23 : Granollers

L'Esquellot - 9

Les Novetats

Gamiseria i Corbateria

Clavé, 8

Granollers

Assegurances en tots els rams

Jacint Mayol

Prim, 12

Telefon 202

¿Un poder decisivo?

Existe un poder en el ser humano que se llama
MAGNETISMO
por medio del cual V. puede conseguir

Radiar su pensamiento : Penetrar el sentir de los demás
Descubrir tesoros ocultos : Conquistar el amor de la
mujer : Llegar al corazón del hombre : Conocer sus
días y horas propicias : Obtener riquezas

Informes gratis a quien se interesa por alguno de estos conocimientos
Escribir al Apartado, n.º 4 / **SABADELL**

Anís

Picanyol

Es el millor

Francesc Ventura
Granollers

FRANCESC ABELLÓ

Recader de Granollers a Barcelona i retorn

Des viatges diaris

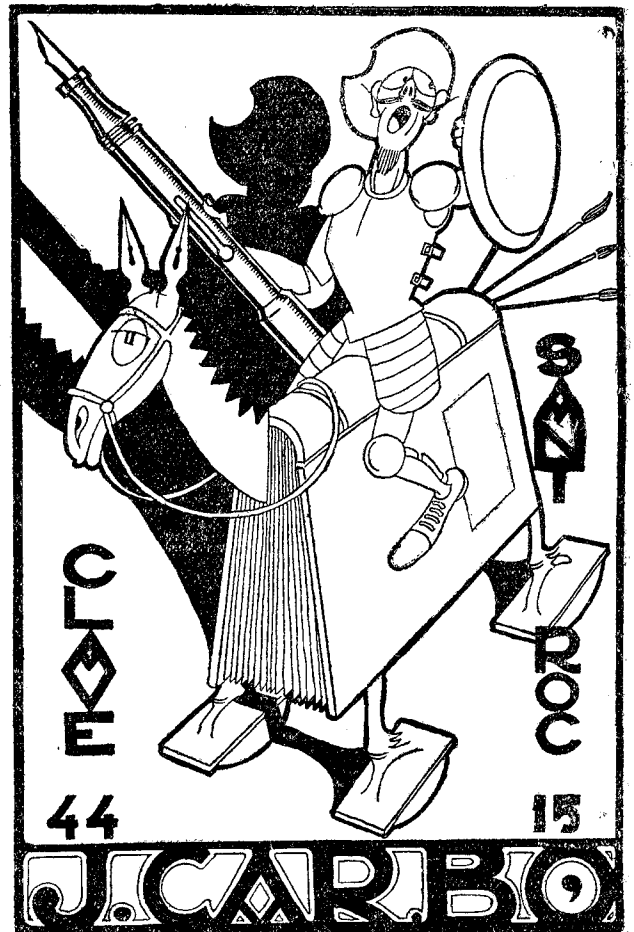
Granollers

Doctor Robert, 3
Alfons IV (Wilson), 69
Condasteble Portugal, 20

Barcelona

Tantarantana, 8
Telèfon 10792
Sta. Eugènia, 14 (Gràcia)

Clis

Gambús

Són els millors

Granollers

Carrer de Prim, 32

Teléfono 37

Eduard Otzet

Pintor

Empapera habitacions,

menjadors i passadixos

des de **8** pessetes

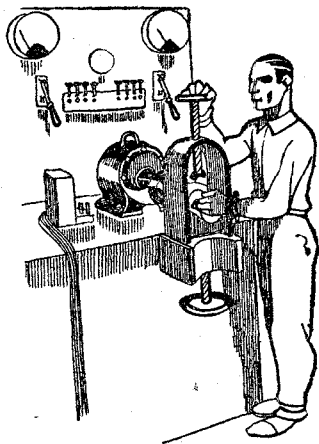
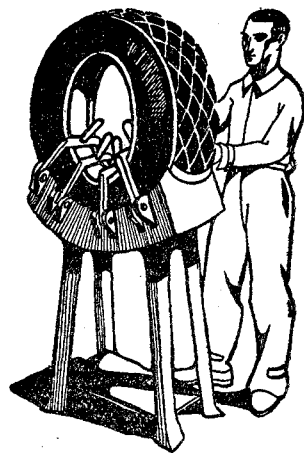
GRANOLLERS

Plaça d'Angel Guimerà, 14 i 15

(Damunt de Can Carrencanet)

L'Esquellot - 11

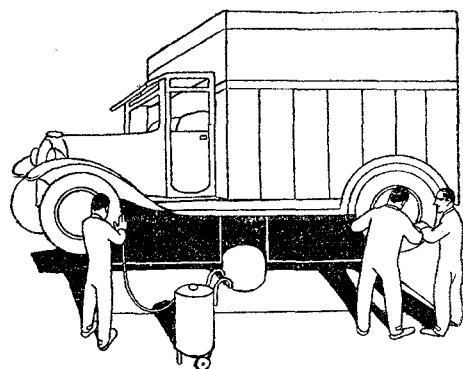
Garatge Baulenas

El més important

**Reparacions Mecàniques i Elèctriques
de l'Automòbil**

Servei tècnic i pràctic
dirigit i executat pels
mateixos propietaris,
procedents de fàbriques
d'automòbils

**Pràctica
Perfecció
Rapidesa**
en el productor...

Es tradueixen en

Estalvi
per al client

Recauutatge i Vulcanització diària

Engrassament a pressió : Rentat d'autos des de 2 ptes.

Pintura al Vernís i a la Nitro-celulosa

Distribuïts aquests treballs en seccions independents

Carrosseries ● Planxisteria ● Tapisseria

Prim, 174

Granollers

Telèfon 86

